

UNA BIOGRAFIA EXPLORA ASPECTES POLÈMICS DE L'ACTOR

Indiscret Cary

Cary Grant, l'etern rei de la comèdia, a més d'una indiscutible estrella cinematogràfica, fou en la vida real un home de complexa personalitat. Un recent llibre biogràfic ens descobreix nous detalls del desaparegut actor.

C. G.

La figura de Cary Grant no ha deixat de créixer. Als quasi tres anys de la mort, l'actor britànic continua sent objecte de culte. Si els dissenyadors de moda apel·len al seu model intermitentment, com exemple d'elegància i equilibri, les biografies sobre ell continuen desvelant aspectes fins ara poc coneguts de la seua vida, o bé impublicables.

Al mercat espanyol s'acaba de d'editar el llibre de Warren G. Harris *Cary Grant, un toque de distinció*, volum biogràfic que recull la trajectòria vital i artística de l'actor, des de la seua infantesa a Bristol fins als darrers anys. Harris, anteriorment ja havia escrit d'altres biografies sobre celebritats hollywoodenques com *Gable & Lombard*, sobre la famosa parella d'actors, o *The Other Marilyn*, biografia de Marilyn Miller, estrella dels sumptuosos

ballets Ziegfeld's Follies. A més, ha estat directiu del departament de publicitat de Paramount Pictures, la productora a la qual Grant va estar lligat durant els seus primers anys.

Sense caure en una sèrie de revelacions sensacionalistes, Harris en aquesta biografia de l'actor, aconsegueix divulgar una sèrie de dades poc conegudes d'una de les grans estrelles de la història del cinema, que des de la pantalla sempre va saber transmetre un missatge d'optimisme, un toc de distinció.

Fill d'una modesta família de Bristol, el seu pare era planxador. Archibald Alexander Leach —aquest és el

vertader nom— va nàixer el 18 de gener de 1904, en uns moments d'eufòria eduardiana que trencaria l'adveniment de la primera guerra mundial. Per desig de la seua mare, Archie, minutiu afectuós, vestiria durant bastant temps faldons i tirabuixons. Elsie, la mare del futur actor, vol compensar amb aquest acte la frustració de la mort del seu primer fill, que no havia pogut criar. Segons l'autor del llibre, el que va passar és que durant cert temps Archie no va saber amb certesa si era xiquet o xiqueta, una confusió d'identitat sexual que l'acompanyaria al llarg de la seua vida, fins a la maduresa, quan inicià una teràpia psiquiàtrica a base de LSD.

Molt s'ha especulat sobre el caràcter sexual de Cary Grant, l'amant per excel·lència, exquisit i amable, una de les més enlluernadores estrelles. Grant va saber mantenir un vel de discreció sobre les seues *altres* preferències. Una discreció, no obstant això, que contrasta amb alguns dels seus sorollosos afers sentimentals com el sostingut amb Sophia Loren, arran del rodatge del film *Orgullo y pasión* de Stanley Kramer; Kim Novak o una intensa vida sentimental que passaria per cinc matrimonis: tres actrius, Virginia Cherrill, Betsy Drake i Dyan Cannon, la multimilionària americana, Barbara Hutton, i finalment, una relacions públiques, Barbara Harris, que l'acompanyà en els darrers anys de la seua vida. La fortuna de l'actor, calculada entre quaranta i seixanta milions de dòlars, va ser per a la seua única filla, Jennifer, fruit de la unió de l'actor amb Dyan Cannon, i per a l'ex-relacions públiques.

L'homosexualitat de l'actor ha estat un tema latent que ha assetjat com una ombra el seu perfil seductor. El 1980, Cary Grant demana el també actor i còmic, Chevy Chase, per «danyar la seua imatge masculina». El còmic americà, durant un conegut programa televisiu, va fer referència a l'homosexualitat de l'actor. La que-

rella per part de Grant va ascendir a deu milions de dòlars, però finalment es va resoldre per via amistosa. Però fou segurament la seua relació amb el també actor Randolph Scott allò que va fer córrer més tinta. Si en un primer moment la Paramount va utilitzar

Grant i Scott en l'època que compartien apartament.

la seua vida en comú com a base d'anècdotes publicitàries per als films —dos solters que decideixen ajudar-se mútuament en la seua escalada cap a l'èxit—, aquest tipus d'articles, amb el temps, produiria efectes contraris. Així, les imatges d'un Cary Grant i Randolph Scott amb davantals fregant els plats o fent els llits s'assemblaven massa a les fotografies d'uns novençans... La Paramount crida a l'ordre el departament de publicitat, mentre als actors se'ls aconsellava que es busquen unes novies. Malgrat tot, l'amistat particular entre Randolph i Cary continuaria, per a desesperació de Virginia Cherrill, primera esposa de l'actor.

Un altre aspecte de la seua biografia fins ara poc conegut fou l'addicció de l'actor al LSD, per al seu tractament psiquiàtric. La droga, a què l'actor estigué lligat durant molts anys, li serveix per a superar el dolor i els traumes familiars. Quan Cary era xiquet la mare va ser internada en un manicomi, del qual no va exir fins a molts anys després, l'actor ja convertit en una estrella de Hollywood. Grant es va encarregar d'ocultar aquest aspecte biogràfic, un trauma que arrossegaria durant molts anys. Fou precisament l'eixida pública de la dependència de l'actor al LSD, un altre motiu de querrela. Grant, després de confessar-ho, va fer marxa enrere per no danyar la seua imatge d'etern galant. El periodista va ser acusat de difamació.

¿Qui fou realment Cary Grant? L'etern seductor per al qual semblava no passar el temps, a diferència de les seues parelles femenines, o el rei d'una comèdia d'horror, que es drogava set-

manalment, que infligia continus maltractaments a la seua dona «fins a domar-la com un cavall», com declararia en el juí de divorci Dyan Cannon, tercera esposa de l'actor.

Àngel o diable, pocs actors han sabut deixar una imatge tant encisadora i irresistible com Cary Grant, encara que l'Acadèmia no va voler reconèixer-lo fins quan l'interpret ja s'havia jubilat, amb un Oscar honorífic. L'actor, que ha estat solament nominat en dues

per d'alt contingut dramàtic sempre havia estat un projecte ansiat per l'actor, que desitjava poder demostrar les seues qualitats interpretatives. Aquesta oportunitat arriba amb el film *Ha nacido una estrella*, dirigit pel seu amic Georges Cukor. El paper, però, finalment és abandonat per Grant, que és substituït per James Mason. Una altra vegada, el pes de la seua imatge podrà més en un paper que recordava massa la realitat.

Cary Grant amb Virginia Cherrill —primera esposa— i Randolph Scott.

ocasions, va veure com l'estatueta s'escapava a mans de Gary Cooper i Bing Crosby. Amb una filmografia composta de setanta-dos films, Grant rebutjà títols com *Vacaciones en Roma*, *Sabrina* o *Ariane*, en benefici de Gregory Peck, Humphrey Bogart i Gary Cooper, respectivament. L'oportunitat d'actuar junt amb Audrey Hepburn semblava ja descartada quan el 1962, Stanley Donen, director que l'havia dirigit en *Bésalas por mi* i *Indiscreta*, va reunir-los en la comèdia policíaca *Charada*. Malgrat la diferència d'edat, més de 35 anys, pocs encontres cinematogràfics han aconseguit un combinat químic tan perfecte com la parella Hepburn-Grant.

Grant es va caracteritzar precisament pel seu *ull* cinematogràfic, ja que rebutjà projectes com *El puente sobre el rio Kwai* o la versió de Cukor de *Ha nacido una estrella*. Grant va preferir els camps espanyols de la guerra d'Independència als camps de concentració japonesos. Mentre *Orgullo y pasión* estigué a punt d'arruïnar la carrera cinematogràfica de Stanley Kramer, el film de David Lean obtingué un gran èxit mundial. La interpretació d'un pa-

Cary Grant obtindria les seues millors interpretacions, i els seus films més recordats, a les ordres de directors com Georges Cukor —*Historias de Filadelfia*, *Vivir para gozar*—, Howard Hawks —*Sólo los ángeles tienen alas*, *Luna nueva*, *La fiera de mi niña*, *La novia era él*, *Me siento rejuvenecer*—, i sobretot Alfred Hitchcock, que fa d'ell un dels seus intèrprets predilectes. De l'assassí dubtós de *Sospecha* al fals culpable de *Con la muerte en los talones*, Hitchcock el convertiria en l'heroi de les seues complexes històries, un físic contemporani que s'adequava a encarnar tant un espia com a un executiu novaiorquès.

Per a Warren G. Harris, autor de la biografia, «en algun lloc del món, en aquest moment, Cary Grant viu en la pantalla d'una sala de cinema o d'un televisor besant Ingrid Bergman i rebent el bes de Grace Kelly, bromejant amb Katherine Hepburn, rient amb Irene Dunne, burlant-se de Rosalind Russell, sucumbint davant Mae West i vivint feliç per sempre amb Deborah Kerr. El temps, l'espai i la mort són pura il·lusió comparats amb aquesta immarcible realitat». □